

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 100/08-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. mája 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Lalička v konaní o sťažnosti R. M., R., zastúpeného advokátom JUDr. P. S., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. M. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 a jemu predchádzajúcim postupom porušené boli.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti R. M. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. I. ÚS 100/08 z 10. apríla 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť R. M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. S., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 (ďalej aj „uznesenie z 28. mája 2007“).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Tp 164/06 z 1. decembra 2006 bol sťažovateľ spolu s ďalšími obvinenými vzatý do väzby s poukazom na § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby mu začala plynúť 28. novembra 2006 o 12.30 h.

Sťažovateľ nachádzajúci sa vo väzbe má podľa jeho tvrdenia sústavne „*problémy kardiologického charakteru dokonca tak, že bol nutný kardio-chirurgický zásah*“. Napriek tomu, že sa zdravotný stav sťažovateľa sústavne zhoršuje, dosiaľ mu podľa neho nebola poskytnutá primeraná zdravotná starostlivosť v zariadení na to určenom.

K porušovaniu sťažovateľovho práva na obhajobu a práva konať v materinskom jazyku podľa neho dochádza tým, že mu nie sú „*včas a riadne prekladané do materinského jazyka dokumenty, ktoré sú mu zasielané v trestnej veci v Slovenskom jazyku, pričom aj podľa stanoviska Generálnej prokuratúry, údajne stačí preloženie týchto dokladov až po príchode tlmočníka, čo však znamená, že sú závažným spôsobom porušované práva na obhajobu obvineného, pretože obvinený pokiaľ sú mu doručené rôzne uznesenia, nemôže*

využiť zákonnú lehotu na podanie opravných prostriedkov, resp. na vyjadrenie sa k takým podaniam, akým je návrh predĺženia väzby a podobne, pretože nie sú mu včas a riadne tieto podania pretlmočené a nepozná ich obsah“.

V predmetnom konaní podľa sťažovateľa došlo závažným spôsobom aj k porušeniu jeho práva na obhajobu s prihliadnutím na zásadu rovnosti zbraní postupom okresného súdu pri vydaní rozhodnutia o návrhu na predĺženie jeho väzby 15. mája 2007. V uvedenom konaní bol totiž návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra na predĺženie lehoty jeho väzby zo 7. mája 2007 obom obhajcom sťažovateľa i jemu samému doručený 17. mája 2007 spolu s výzvou, v ktorej boli poučení, že sa k nemu môžu vyjadriť v lehote piatich dní od doručenia. Obaja obhajcovia sa obratom 17. mája 2007, t. j. v lehote stanovenej okresným súdom, k tomuto návrhu vyjadrili. Okresný súd však o ňom rozhodol už 15. mája 2007, t. j. dva dni pred uplynutím lehoty poskytnutej sťažovateľovi a jeho obhajcom na doručenie vyjadrenia k nemu, pričom sťažovateľ ani jeho obhajcovia na uvedené konanie pozvaní neboli. Sťažovateľovi bol návrh zo 7. mája 2007 doručený len v slovenskom jazyku, takže jeho obsah dosiaľ nepozná.

Obaja obhajcovia sťažovateľa podali proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Tp 73/07 z 15. mája 2007 sťažnosť krajskému súdu, ktorý o nej bez vypočutia obhajcov i sťažovateľa 28. mája 2007 rozhodol tak, že ju zamietol. V sťažnosti sťažovateľ ďalej uviedol: *„Bol urobený pokus zo strany úradníkov KS, keď navštívili obvineného vo väzbe v prítomnosti tlmočníka. O tomto úkone však neinformovali žiadneho z advokátov, takže obvinený nevedel, čo sa vo veci deje a keďže sa jeho práva sústavne v tejto veci porušujú, odmietol bez prítomnosti advokáta vypovedať, čo úradníci komentovali vyjadreniami, že advokáti pri takomto úkone nie sú potrební.“* Týmto postupom krajského súdu v konaní o návrhu na predĺženie lehoty väzby zo 7. mája 2007, v ktorom sťažovateľa *„nevypočul k dôvodom a okolnostiam väzby“* a dokonca nedal možnosť ani jeho obhajcom, aby sa k nemu pred rozhodnutím písomne vyjadrili, došlo podľa neho k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v závere sťažnosti ústavnému súdu navrhol „*napadnuté rozhodnutia v celom rozsahu zrušiť a bezodkladne obvineného prepustiť z väzby na slobodu*“.

K sťažnosti sťažovateľa sa na základe výzvy ústavného súdu podaním doručeným 18. februára 2008 vyjadril krajský súd prostredníctvom svojho predsedu. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

«• 25. mája 2007 bol tunajšiemu krajskému súdu doručený trestný spis vedený na súde I. stupňa, pod sp. zn. 2Tp/73/2007, za účelom rozhodnutia o sťažnosti obvineného, ním podanej, proti uzneseniu súdu I. stupňa, zo dňa 15. mája 2007, vedenom pod sp. zn. 2Tp/73/2007, ktorým mu bola podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku (ďalej v texte len „Tr. por.“), predĺžená lehota trvania väzby do dňa 28. novembra 2007.

V rovnaký deň bola sťažnosť prostredníctvom aplikácie [§ 5 ods. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce], pridelená na rozhodnutie do súdneho oddelenia „4Tpo“ a zapísaná pod poradové číslo „73“.

• 28. mája 2007, po naštudovaní už označeného spisu predsedníčkou senátu „4Tpo“ a sudkyňami tohto senátu, bol určený termín neverejného zasadnutia na deň 28. mája 2007, na ktorom bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietnutá, obvineným podaná sťažnosť, proti už označenému uzneseniu súdu I. stupňa.

V tento deň bolo rozhodnutie tunajšieho krajského súdu aj písomne vyhotovené, zaslané faxom ako i poštou ÚVV Bratislava - Chorvátska 5 a spis bol odovzdaný do podateľne tunajšieho krajského súdu, za účelom jeho vrátenia súdu I. stupňa.

Takýto procesný postup tunajšieho krajského súdu bol v súlade s

• čl.

a) 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 „Úpravy ministra spravodlivosti č. 2466/97-43, zo dňa 14. apríla 1997, na zabezpečenie včasného konania a rozhodovania vo väzobných veciach“

b) 5 ods. 4 „Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“

c) 8 ods. 2 prvá veta, ods. 5 „Listiny základných práv a slobôd“

• § 2 ods. 6, druhá veta, § 76 ods. 2, ods. 3 prvá veta, § 172 ods. 1, ods. 3, veta pred prvou čiarkou, § 180 Tr. por.

Či boli porušené, obvineným namietané jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, „Ústavy Slovenskej republiky“, je oprávnený vysloviť iba ÚS SR (čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Pokiaľ ide o výhrady obvineného, týkajúce sa včasného a riadneho prekladania „dokumentov“ do jeho materinského jazyka, poukazujem na čl. 9 ods. 1 písm. a) „Európskej charty regionálnych alebo menšinových jazykov“.

Z uvedených zistení je nepochybné, že

• koniec šesť mesačnej lehoty väzby u obvineného pripadol na deň 28. mája 2007 (§ 63 ods. 1, ods. 4 prvá veta Tr. por.)

• už označený trestný spis súdu I. stupňa bol tunajšiemu krajskému súdu doručený dňa 25. mája 2007 (v piatok).

Objektívne nebolo preto možné „pozvať na konanie oboch obhajcov ako i obvineného“, tak ako sa toho obvinený v sťažnosti domáhal, pretože tunajší krajský súd musel o ním podanej sťažnosti, rozhodnúť najneskôr v nasledujúci pracovný deň - pondelok (§ 192 ods. 4 Tr. por.).

V spise tunajšieho krajského súdu nie je založený žiadny písomný doklad preukazujúci „návštevu obvineného vo väzbe v prítomnosti tlmočníka úradníkom KS“, na čo tento poukázal v sťažnosti adresovanej ÚS SR.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal na ďalšie konanie uznesením z 10. apríla 2008 I. senát ústavného súdu v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Mariana Mochnáčová a Milan Ľalík (sudcovia). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2009 účinného od 1. marca 2009 I. senát ústavného súdu tvoria sudcovia Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák a Milan Ľalík (sudcovia). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu z 28. mája 2007. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že k porušeniu uvedených práv malo dôjsť tým, že:

- krajský súd pri svojom rozhodovaní nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že sťažovateľovi ako obvinenému vo väzbe nebola poskytnutá primeraná zdravotná starostlivosť v zariadení na to určenom, hoci jeho zdravotný stav sa neustále zhoršuje,

- krajský súd nezohľadnil vo svojom rozhodnutí námietku, podľa ktorej sťažovateľovi sú zasielané písomnosti v tejto trestnej veci v slovenskom jazyku, a preto proti nim nemôže využiť zákonnú lehotu na podanie opravných prostriedkov, resp. na vyjadrenie sa k týmto podaniam, čím sú porušené jeho práva na obhajobu,

- okresný súd o návrhu na predĺženie lehoty jeho väzby z 15. mája 2007 rozhodol skôr, ako sa obaja obhajcovia sťažovateľa k nemu vyjadrili, a dva dni pred uplynutím lehoty poskytnutej obhajcom na vyjadrenie,

- krajský súd v tomto konaní nevypočul sťažovateľa k dôvodom a okolnostiam jeho väzby a nedal možnosť obhajcom písomne sa k nim vyjadriť.

Zo spisového materiálu v tejto veci ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

- 15. mája 2007 okresný súd uznesením sp. zn. 2 Tp 73/07 rozhodol o predĺžení trvania väzby sťažovateľa a ďalších obvinených do 28. novembra 2007, toto rozhodnutie bolo doručené sťažovateľovi 21. mája 2007, jeho právnenému zástupcovi JUDr. P. S. 24. mája 2007 a jeho právnenému zástupcovi Mgr. Ing. J. P. 31. mája 2007;

- 22. mája 2007 boli okresnému súdu doručené vyjadrenia právnych zástupcov sťažovateľa k návrhu na predĺženie lehoty väzby zo 17. mája 2007 (návrh na predĺženie lehoty väzby bol právnym zástupcom zaslaný v prílohe prípisov zo 7. mája 2005 spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu v lehote 5 dní od jeho doručenia, obhajcom sťažovateľa bol doručený – Mgr. Ing. J. P. 17. mája 2007 a v ten istý deň JUDr. P. S.);

- 22. mája 2007 bol spísaný úradný záznam, podľa ktorého zákonná sudkyňa u obhajcu Mgr. Ing. J. P. telefonicky zistila, že mu zatiaľ nebolo doručené uznesenie z 15. mája 2007 a že k otázke podania sťažnosti proti tomuto uzneseniu „*sa musí vyjadriť až po dohode s klientom, ktorého sa pokúsi kontaktovať 22. 5. 2007 alebo 23. 5. 2007. Bez jeho súhlasu nemôže podať sťažnosť.*“, druhého obhajcu sťažovateľa JUDr. P. S. sa v tento deň telefonicky skontaktovať nepodarilo;

- 23. mája 2007 bol spis v predmetnej veci predložený krajskému súdu;

- 24. mája 2007 bol tento spis vrátený späť okresnému súdu ako predložený predčasne, a to s poukazom na § 190 ods. 2 prvú vetu Trestného poriadku;

- 24. mája 2007 bol vykonaný výsluch sťažovateľa v Ústave na výkon väzby Bratislava, v rámci ktorého uviedol, že uznesenie z 15. mája 2007 mu bolo doručené, a následne okrem iného uviedol, že „*sa jednoznačne*“ nechce „*vyjadriť k uzneseniu ani k sťažnosti bez advokáta*“;

- 25. mája 2007 bol spisový materiál v predmetnej veci opätovne predložený krajskému súdu;

- 28. mája 2007 krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom v čase od 8.45 h do 9.15 h uznesením rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa, ako i sťažnosti ďalších obvinených proti uzneseniu z 15. mája 2007 zamietol uznesením sp. zn. 4 Tpo/45/2007.

V predmetnej veci ide o konanie o návrhu prokurátora podľa § 76 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov. Z judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že čl. 5 ods. 4 dohovoru je aplikovateľný aj na konanie o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, ktoré predstavuje automatické súdne preskúmanie zákonnosti väzby zahŕňajúce preskúmanie existencie všetkých jej podmienok v určitých intervaloch a z úradnej povinnosti (pozri *mutatis mutandis* rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 227/03, ako aj rozsudok ESLP z 21. decembra 2000 vo veci *Jabloňski v. Poľsko*).

Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli slobody pozbavené. O zákonnosti takéhoto opatrenia musí rozhodovať súdny orgán, t. j. orgán spĺňajúci podmienku nezávislosti a nestrannosti. Samotné konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby) musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok ESLP z 28. októbra 1998 vo veci *Assenov a iní c. Bulharsko*, rozsudok ESLP z 19. októbra 2000

vo veci Wloch c. Poľsko). Tieto záruky nemusia byť vždy nevyhnutne rovnaké ako procesné garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru týkajúceho sa rozhodovania vo veci samej (o oprávnenosti trestného obvinenia proti dotknutej osobe). Ak je dotknutá osoba pozbavená osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, musí byť vypočutá. Vždy musia byť zaručené kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (napr. rozsudok ESĽP z 25. marca 1999 vo veci Nikolova c. Bulharsko). V každom prípade však musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe.

V tejto súvislosti ESĽP uviedol, že požiadavky zabezpečenia kontradiktórnej povahy konania a rešpektovania „princípu rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie („fundamental guarantees of procedure“) uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody (napr. rozsudok ESĽP z 21. októbra 1986 vo veci Sanches - Reisse c. Švajčiarsko, rozsudok ESĽP z 15. novembra 2005 vo veci Reinprecht c. Rakúsko).

Sťažovateľ namietal, že k porušeniu jeho práv došlo v dôsledku toho, že ho krajský súd pri svojom rozhodovaní nevypočul. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že skutočnosť, že sťažovateľ nebol súdom vypočutý, sama osebe ešte nemusí znamenať porušenie jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, pokiaľ z konkrétnych okolností prípadu je zrejmé, že jeho právo na predloženie argumentov a dôvodov proti svojmu ponechaniu vo väzbe bolo súdom rešpektované, a pokiaľ navyše o účasť na zasadnutí súdu ani nepožiadaval (pozri II. ÚS 225/06, III. ÚS 67/08).

Z obsahu uznesenia z 28. mája 2007 je zrejmé, že krajský súd v danom prípade rozhodol o sťažnosti sťažovateľa a ďalších obvinených na neverejnom zasadnutí. Zo spisu v tejto veci ústavný súd zistil, že sťažovateľ ani jeho právni zástupcovia sťažnosť proti uzneseniu z 15. mája 2008 do skončenia neverejného zasadnutia krajského súdu 28. mája 2007 o 9.15 h nedoručili. Sťažnosť obhajcu sťažovateľa JUDr. P. S. bola krajskému súdu doručená síce v ten istý deň, avšak zo záznamu na prezenčnej pečiatke je zrejmé, že až o 10.28 h.

Za situácie, keď právo sťažovateľa na predloženie argumentov a dôvodov proti jeho ponechaniu vo väzbe v rámci prvostupňového konania okresným súdom nebolo rešpektované (tento fakt je zrejmý zo skutočnosti, že okresný súd rozhodol o návrhu na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa bez toho, aby jemu, resp. jeho právnym zástupcom umožnil predložiť argumenty proti jeho ponechaniu vo väzbe pred vydaním svojho rozhodnutia), možno podľa názoru ústavného súdu následný postup krajského súdu, ktorým v ďalšom priebehu tohto konania v rámci konania o sťažnosti prerokoval sťažnosť sťažovateľa bez toho, aby mal vedomosť o jej podaní, označiť za ústavne neakceptovateľný v dôsledku nerešpektovania princípu kontradiktórnosti konania.

Z časového priebehu rozhodovania krajského súdu (neverejné zasadnutie konané 28. mája 2007 v čase od 8.45 h do 9.15 h) je navyše zrejmé, že v uznesení krajského súdu z 28. mája 2007 neboli a ani nemohli byť zohľadnené ani argumenty sťažovateľa predložené prostredníctvom jeho právneho zástupcu v podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 15. mája 2007, ktorá bola doručená v posledný deň zákonnej lehoty na podanie tohto opravného prostriedku, avšak po skončení neverejného zasadnutia krajského súdu v tejto veci o 10.28 h (obdobnú argumentáciu poukazujúcu na zlý zdravotný stav sťažovateľa a porušenie práva na bezplatnú pomoc tlmočníka predložil sťažovateľ aj v rámci konania pred ústavným súdom, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že ani samotným uznesením krajského súdu nemohla byť daná primeraná odpoveď súdu („adequate judicial response“; rozsudok ESĽP vo veci Grauslys v. Litva, No. 36 743/97) na obranu sťažovateľa, s ktorou sa súd v dôsledku svojho postupu pri rozhodovaní v tejto veci ani neoboznámil, hoci opravný prostriedok bol sťažovateľom podaný v rámci zákonnej lehoty.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že uznesením krajského súdu z 28. mája 2007 došlo k porušeniu sťažovateľových základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľ vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru svoje námietky nekonkretizoval a ústavný súd žiadnu možnosť porušenia tohto práva pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu z 28. mája 2007 nezistil, a preto sťažovateľovmu návrhu v tejto časti nevyhovel.

IV.

Podľa čl. 127 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd zistil, že na okresnom súde bola 27. februára 2008 proti sťažovateľovi podaná obžaloba. Okresný súd na predbežnom prejednaní obžaloby v tejto veci 11. marca 2008 uznesením rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Sťažovateľ následne proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí 28. mája 2008 uznesením sp. zn. 7 Tos 21/08 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a sťažovateľa prepustil na slobodu. V súčasnosti sa sťažovateľ od 19. septembra 2008 nachádza v R. vo vyšetrovacej väzbe, kam bol vydaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného viedenskou prokuratúrou z H. Vzhľadom na uvedené sa návrh rozhodnutia sťažovateľa v časti, v ktorej navrhoval zrušenie uznesenia z 28. mája 2007 stal bezpredmetným, a preto mu ústavný súd nevyhovel.

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný petitom návrhu na začatie konania. V tomto prípade zo spisu v tejto veci vyplýva, že sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v navrhovanom petite svojho rozhodnutia ústavný súd nepožiadala o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia ani o priznanie náhrady trov konania. Z tohto dôvodu sa ústavný súd uvedenými možnými návrhmi sťažovateľa nemohol zaoberať.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009